

**Найкраще «найгірше», що
могло статися**

КУПИТИ

Пролог

Доля не попереджає, коли збирається поділити твоє життя на «до» і «після». Нема жодних знаків, дзвіночків, феєрверків. Нема навіть якогось блаґень-кого передчуття. Нічого. Ти живеш, як жив. Прокинувся, почистив зуби, випив кави, знов почистив зуби. Виходиш зі своєї комірки. Ти ще «до». Працюєш, комусь телефонуєш. Розкладаєш пляшки на полицях, протираєш склянки. Смієшся, сердишся, може, навіть мрієш, якщо життя ще не обрубало тобі крил. Замикаєш касу, вимикаєш світло. Тарахкотиш начинням на кухні. Думаєш, що цей до нудоти звичайний день нарешті скінчився. Раптом чуєш шум, голоси. Лаєшся подумки, що не замкну дверей.

Хто при здоровому глузді серед ночі піде в темний підвал у глухому провулку? Ніхто. Отже, вони або п'яні, або не надто розумні. Особливо якщо зовсім поряд модні бари з неоном, кальянами та барменами в підтяжках.

— Агов! Є хто? — жіночий голос.

— Вибачте, зачинено, — відповідаєш різко, бо втомлений, бо цей день уже мав закінчитись.

Виходиш із кухні й на мить застигаєш у тіні кам'яної арки. Посеред похмурості напівпідвального бару стоять дві дівчини. Вони обмінюються швидкими поглядами, ніби спілкуються телепатично.

— Нам треба десь заникатися від п'яних карвал... ка-валерів, — говорить білявка.

Ага, отже, п'яні. Ти трохи сердишся. У думках з'являється саркастичне: «Тільки цього мені бракувало», а десь на іншій точці часового відрізка під назвою «життя» майбутній ти кричиш крізь час і простір: «Так, довбню! Саме цього тобі бракувало». Направду цей майбутній ти навіть мрієш дати тобі сьогоднішньому смачного ляща. А ти все ще хочеш якнайшвидше спекатися п'яних дівчат.

Знадвору просочуються чоловічі голоси. От дідько!

Кажеш тим двом сховатися на кухні. Вони проходять повз тебе, і ти відчуваєш гіркуватість жасмину на корені язика.

Двоє хлопців намагаються зайти до бару. Ти спроваджуєш їх. За мить голоси стихають, і дівчата виходять зі сховку.

— Зачекайте тут ще трохи, щоб вони точно пішли, — говориш м'яко й сам собі дивуєшся.

Ти ще «до», та «після» вже накочується хвилями на твої ноги.

Білявка трохи тремтить й обіймає себе руками. А інша...

Очі. Бляха, вони моторошно-прекрасні. Великі, темні. Цей погляд пророкує неприємності. Великі, невідворотні неприємності.

Кліп — і ти вже «після». Та навіть не здогадуєшся, бо не було жодних знаків, дзвіночків і навіть сраного блаженного передчуття.

Її риси — дика, п'янка суміш. Знайома тутешня м'якість, переплетена з чимось далеким, пряно-східним. Маленька, тендітна, але спина пряма, руки схрещені. Воїтелька в чорній шкіряній мінісукні. Контраст теплого відтінку шкіри дівчини та холодної грубої шкіри сукні б'є під дих.

Дівчина переминається з ноги на ногу, цокають підбори, і цей звук привертає увагу. Тепер уже розглядаєш її знизу вгору. Повільно. Коли доходиш до ямочок над ключицями, в роті збирається слина. Дивишся на них і ловиш себе на думці, що хочеш перевірити пульс саме в цій точці. Від-чути, як б'ється життя під її шкірою.

Раптом вона здригається, і ви знову зустрічаєтесь поглядами. В її очах блищить погроза. Не попередження. Що ж, сам винен, сраний збоченцю.

Ти намагаєшся непомітно вдихнути, щоб знов відчути її запах. Це щось важке, містичне, густе. Деревина та квіти.

Дістаєш із кишені запальничку, запалюєш кілька свічок, щоб бодай чимось руки зайняти.

— Завжди так рано зачинаєтесь? — питає чорнява.

Її голос дурманить. Намагаєшся не дивитися, та уява вже малює, як ворухаться її повні уста, коли вона говорить.

— Мало відвідувачів, — відповідаєш чесно.

І знов цей погляд. Вона не відводить очей, наче хоче до-вести: їй байдуже, що ти вдвічі ширший і вищий. Дика.

Безстрашна.

— Двоє, — буркотить, указуючи на себе й подругу.

Ти нічого не відповідаєш.

— Ви нас дуже виручили, — втручається білявка. — Ми б хотіли щось замовити на знак вдячності.

— Без проблем, — намагаєшся всміхнутися і краєм ока стежиш за тією іншою.

Вона розрізає простір своєю присутністю, вносить хаос у порядок твоїх думок. Дратує. Напевне.

— Чого бажаєте?

— Віскі з колою, — радісно випалює білявка й одразу моститься на стільці.

— Тут нема такого шмурдяка, який можна було б розбавити колою.

Це ж треба, який ти привітний. Бовдур!

— То розбавте що є, — каже чорнява насмішкувато-поблажливо.

— Якщо розбавляти благородні напої колою, то краще взагалі не пити, — відповідаєш сухо.

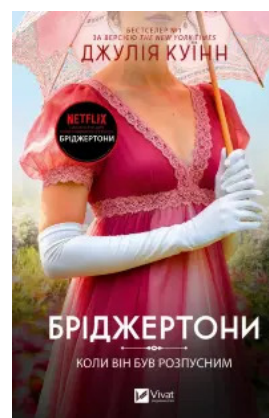
— А ви точно бармен? — вона підходить ближче. — З таким ставленням не дивно, що клієнтів нема.

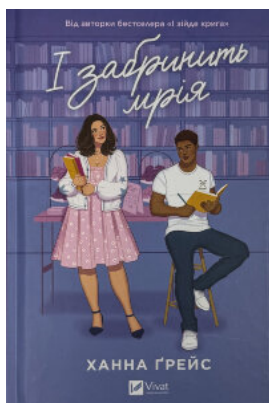
Бестселер у борг

Тінь лисиці. Книга 1

Бріджертони. Коли він був розпусним

І забринить мрія
(Мейпл-Гіллз #3)

Під опалим листям

Перейти до категорії
Ромком

КУПИТИ